

Er venner altid til at stole på?

Yasmin El Youssef, 9.klasse

I skolen bliver man inddelt i to grupper, enten bliver man stemplet som *populær*, eller også bliver man stemplet som *taber*, så enkelt er det. Det er som *sort* og *hvid*, hvor *grå* ingen mulighed er. Den generte pige med kun få venner, den pige der aldrig kan finde en makker, den pige der altid følger lærerens instrukser til punkt og prikke. Den pige er mig, *Fatima*.

Klassen er larmende, læreren prøver at få ro, imens pigerne hvisker og tisker. Jeg læner mig forover og fanger et par ord ud af kontekst. Jeg danner min egen selv-konstruerede sætning, *fest i aften klokken 20*, og så noget med *alle er inviteret*.

I frikvarteret får jeg endelig min længe ventede invitation. Pigerne spørger, om jeg har andre planer i aften, og som den generte pige, som jeg nu engang er, vælger jeg selvfølgelig at lægge alt til side for at blive en del af fællesskabet. Jeg står med armene over kors, og som et lyn ryster jeg på hovedet, hvorefter pigerne giver mig et smil tilbage. De fortsætter ned af den lange gang, imens jeg står tilbage med invitationen i hånden. Mine nerver sidder uden på huden, og jeg står, som var jeg blevet ramt af et lyn. *For hvordan skulle mine forældre nogensinde tillade mig at tage til fest sent om aftenen?*

Solen er ved at gå ned, og det er ved at blive halvmørkt udenfor. Den friske vind suser i træerne, der langsomt svajer fra side til side. Tiden går, og uret tikker for hvert sekund, der passerer. Klokken er ved at blive otte, og jeg har taget mine fineste klæder på. Jeg lader mit brune, lange, krøllede hår hænge langs ryggen, og som prikket over i'et påfører jeg et lag mascara på mine nøgne vipper. Jeg lægger en seddel, hvorpå jeg skriver; *Jeg sover hos min veninde Sophie i dag, kærlig hilsen Fatima*. Jeg vidste ved mig selv, at det blot er en *hvid* løgn. Derefter skynder jeg mig ud af hoveddøren for ikke at blive standset af mine forældre.

Jeg retter ryggen, og med det samme træder jeg ind i lokalet. Lugten af spiritus fylder næseborene, mens de mange lys fra discokuglen irriterer øjnene. Sprutflasker er placeret overalt på bordene, mens dansegulvet er oversvømmet af smilende mennesker. Jeg hilser pænt på alle de inviterede og bliver samtidig også tilbudt en drink. Jeg takker *nej tak*. Jeg ved nemlig ved mig selv, at jeg for mine forældre langt fra må drikke. Det er selvfølgelig ikke noget, jeg tør sige højt. Da jeg ellers vil blive garanteret en plads lavest i hierarkiet sammen med *taberne*. Atmosfæren føles upassende, for alle andre end de påvirkede. For mig. Ja kun for mig, *Fatima*.

Som tiden går, bliver festen endnu vildere. Jeg føler mig svimmel, og har svært ved at holde balancen. *Jeg har drukket uden mine forældres tilladelse.* Jeg føler en indvendig befrielse, alle mine bekymringer er pludselig forsvundet, og jeg har aldrig følt mig mere lykkelig. *Mon jeg er på stoffer?* Jeg skubber alle til side, og med ét er det mig, der er i centrum. Musikkens lydbølger bevæger sig gennem mine ører, mens jeg højlydt synger med på sangen. Er det mig, *selvsikre Fatima?*

Med langsomme slatne skridt går vi langs gaden med hver en øl i den ene hånd, som vi knapt nok har kræfter til at løfte, og en smøg i den anden. Jeg har ikke min fulde bevidsthed, og alt ser ud til at snurre rundt i mit hoved, som var det en karrusel uden ende. Mit ene øjenlåg er hævet, og den blålige farve har i løbet af aftenen forvandlet sig en smule gulligt. *Jeg gik ind i et skilt.* Uden tøven tager jeg endnu en slurk af min øl, mens jeg skåler med mine *venner.* Jeg bliver mere og mere bleg i ansigtet, jeg sveder, og jeg får kvalme. *Jeg kan ikke klare det mere. Jeg besvimer.*

Da jeg kommer til mig selv igen, ligger jeg på ryggen på det samme fortov. Jeg kigger mig rundt omkring, alting ser sløret ud, og tankerne drejer rundt i mit hoved. Min krop føles øm, hvilket jeg tydeligt kan mærke, da jeg rejser mig op. Den eneste forandring er, at ingen af mine *venner* er tilstede. De er alle taget hjem. Jeg blev efterladt bevidstløs indtil næste dag, uden at nogen indså det! På et fortov. Jeg gyser ved tanken. Det viser sig, at jeg i nøden ikke kendte mine venner. *Hvordan kunne de blot forlade mig helt uden at bekymre sig om mig? Mon jeg betyder lige så meget for dem, som de betyder for mig?*

Hvem er jeg? Er jeg virkelig den tøs, som drak sig stiv med vennerne i går, eller er jeg den generte skolepige, hvis forældre ikke aner noget om? Eller hvad med en god balance mellem de to, *er det overhovedet en mulighed...?*

Kun en ting er sikker;

Festen i går var en fejltagelse...

Forældre vil altid være der for en, spørgsmålet er, om *venner altid er til at stole på?* Jeg fælder en tåre og løber grædende hjem...